

ΓΕΡΑΡΤΟΥ ΧΑΟΥΠΤΜΑΝ

Η ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗ ΚΑΜΠΙΑΝΑ

('Απόσπασμα από τή Β'. πράξι),

Ο ΕΡΡΙΚΟΣ είναι ξαπλωμένος, άρρωστος βαρεία, στο κρεβάτι. Η ΡΑΟΥΤΕΝΤΕΛΑ·Ι·Ν δειλή και ταπεινή όσο ήταν εμπρός ο Έξημέριος, τώρα άλλαγμένη έντελώς και με μεγάλη δραστηριότητα.

ΡΑΟΥΤΕΝΤΕΛΑ·Ι·Ν

Σπίθα μές στή σάχητ' εκεί,
τρίξε στή θερμή προή.
Και σύ, κόκκινη άερα,
ξέσπα, σκόρπισ' έδώ πέρα.
Σφύριζε, τραγούδα!

('Η φωτιά στο τζάκι ξανάβει).

Χύτρα χόρευε στο τζάκι.
Τί βαρὺ πὸν εἶσαι, καπάκι.
Σούπα, χόχλαζε μ' όρμη,
βράσε, φούσκωσε ζουμί!
Σφύριζε, τραγούδα!

(Ξεδυκιάζει τή χύτρα και δοκιμάζει τὸ περιεχόμενό της).

Τοῦ Μάη χόρτο δροσερό
ρίχνω μέσα 'δὼ γίνω,
δυνατό, θερμὸ νὰ γίνη,
νὰ θεριεῖη ὅποιον τὸ πίνει.
Σφύριζε, τραγούδα!

Τώρα καρὸτα ἄς καθαρίσω· ἔπειτα πᾶω
νερό νὰ φέρω. Τὸ πιδάρι' εἶν' ἄδειο. Πρῶτα
ὅμως ν' ἀνοίξω τὸ παράθυρο. Καιρὸς ὥρατος.
Μὰ αἶριο θά'χωμε: Μακρὸν, σὰν ἴσθρι
θεόρατο, εἶν' ἕνα σύγνεφο ἀπλωμένο
ἀπάνω σὰ βουνὰ ψηλά· αἶριο θὰ ξεσπάσῃ
καὶ πνεύματα τρεῖά θὰ σκορπισθοῦνε,
βουίζοντας μὲς ἀπὸ λόγγους καὶ φαράγγια,
κάτω πρὸς τὸ λαγκάδι τῶν ἀνθρώπων.
Κούκου! Κούκου! Κράζει κ' ἔδῳ πέρα ὁ κοῦκος
καὶ χελιδόνια φτερουγίζουν σὶν ἄερα
ποῦ μὲ τοὺς λύχνους τῆς ἡμέρας τὸν φατίζει.

(Ο Έρρικὸς ἀνοίξε τὰ μάτια καὶ κυττάζει τὴ Ραουτεντελάιν).

Τώρα καρὸτ' ἄς καθαρίσω· ἔπειτα πᾶω
νερό νὰ φέρω. Ὑπερήτρια ἀφοῦ εἶμαι
τώρα πολλὰ δουλειὰς ἔχω νὰ κάμω—
καὶ σὺ καλὴ μου φλόγα, βόηθησέ με!

ΕΡΡΙΚΟΣ (με μεγάλη έκπληξι).

Ποιά... πές, ποιά εἶσαι;

ΡΑΟΥΤΕΝΤΕΛΑ·Ι·Ν (γρήγορα, θαρραλέα).

'Εγώ; Ἡ Ραουτεντελάιν.

ΕΡΡΙΚΟΣ

Ραουτεντελάιν; Αὐτὸ τὸνομα ποτέ μου
δὲν τᾶκουσα. Μὰ ἐσένα κάπου σ' εἶδα.
Ποῦ σ' εἶδα;

ΡΑΟΥΤΕΝΤΕΛΑ·Ι·Ν

'Απάνω σὰ βουνὰ ψηλά.

ΕΡΡΙΚΟΣ

'Αληθινά. Ναι. 'Εκεῖ, τότε ποῦ ἡ θερμὴ
μ' ἐφλόγιζε. 'Εκεῖ σ' εἶδα σὶν δειρό μου—
Καὶ τώρα... τώρα σ' ὀνειρεύομαι καὶ πάλι.
Συχνὰ ὀνειρεύεται παράξενα κανένας.

Δὲν εἶν' ἀλήθεια;— Αὐτὸ ἔδῳ τὸ σπῆτι μου εἶναι,
ἐκεῖ ἡ φωτιά στο τζάκι τὸ δικό μου καίει,
εἶμαι πεσμένος στο δικό μου τὸ κρεβάτι
θανάσιμ' ἄρρωστος· ἔδῳ τὸ χέρι ἀπλώνω
σὸν παραθύρῳ· ἔξω πετοῦν τὰ χελιδόνια·
σὶν κήπο ὅλα τ' ἀηδόνια παίζουν· μέσα μπαίνει
μὰ μυρουδιά ἀπὸ πασχαλιὰς καὶ ἀπὸ γιοφύλλια·
τὰ αἰσθάνομ' ὅλ' αὐτά, μπορῶ καὶ βλέπω ἀκόμα
καὶ τὸ παραμικρότερο· δές, ἔδῳ ἀπάνω
σὸν σκέπασμά μου καθεμιὰ κλωστίτσα...
Ναι, ὡς καὶ τὸν μικρὸ τὸν κόμπο ἐκεῖ— καὶ ὅμως
'νευρεύομαι.

ΡΑΟΥΤΕΝΤΕΛΑ·Ι·Ν

'Ονειρεύομαι;— Γιατί;

ΕΡΡΙΚΟΣ

Γιατ' ὀνειρεύομαι.

ΡΑΟΥΤΕΝΤΕΛΑ·Ι·Ν

Μὰ τόσο βέβαιος εἶσαι;

ΕΡΡΙΚΟΣ

Ναι. Ὅχι. Ναι. Ὅχι.— Α, τί λέω; Ἄς μὴν ξυ-
πνήσω!

'Αν εἶμαι βέβαιος μὲ ζωτᾶς; Λοιπὸν ἄς εἶναι
ὅ,τι καὶ ἂν εἶν' αὐτό, ζωὴ ἢ ὄνειρο· εἶναι.
Τὸ αἰσθάνομαι, τὸ βλέπω, ζῆς, ὑπάρχεις!
'Ἡ μέσα, εἶτ' ἔξω μου... ἀγαπημένο πνεῦμα!
Κι ἂν εἶσαι γέννημα τῆς ἴδιας τῆς ψυχῆς μου—
δὲ σ' ἀγαπῶ λιγότερο! μονάχα μείνει!

ΡΑΟΥΤΕΝΤΕΛΑ·Ι·Ν

Μένω ὅσο θέλῃς.

ΕΡΡΙΚΟΣ

Κι ὅμως ὀνειρεύομαι.

ΡΑΟΥΤΕΝΤΕΛΑ·Ι·Ν

Πρόσεξ' ἔδῳ: σηκώνω τὸ μικρὸ μου πόδι·
Βλέπεις τὸ κόκκινο τακοῦνι μου; Αἶ; Κέντα:
αὐτὸ εἶν' ἕνα φουντοῦνι· μὲ τὰ δύο μου
τὰ δάχτυλα τὸ πιάνω ἔτσι: Τώρα κάτω
ἀπ' τὸ τακοῦνι Κράκ!— εἶναι κομμάτια.
Αἶ, ὄνειρο εἶν' αὐτό;

ΕΡΡΙΚΟΣ

'Ο θεὸς τὸ ξέρει.

ΡΑΟΥΤΕΝΤΕΛΑ·Ι·Ν

Πρόσεξ' ἀκόμα! Τώρα ἔρχομαι κοντὰ σου
καὶ κάθομαι σὶν κλίνη σου— κάθησα κούλα—
καὶ τὸ φουντοῦνι μου μασοῦ ἑδχαριστημένη...
Μὴ σὲ στενοχωρῶ;

ΕΡΡΙΚΟΣ

'Οχι. Πέ μου ὅμως

Ποῖο εἶναι τὸ γένος σου καὶ ποῖος σὲ στέλλει;
'Εδῳ σ' ἐμένα τί ζητᾶς, ποῦ συντριμμένος,
βασανισμένος, περσιμένω τῆς ζωῆς μου
τὸ τέλος ἀπὸ μιὰ σ' ἄλλη σιγμῆ—;

ΡΑΟΥΤΕΝΤΕΛΑ·Ι·Ν

Μοῦ ἀρέσεις.

Ποῖο εἶναι τὸ γένος μου νὰ πῶ δὲν ξέρω,
οὔτε καὶ ποῦ πηγαίνω. Ἡ γιαγιά τοῦ δάσους
μ' ἔχει μαζέψει σὶς λειχῆνες καὶ σὰ χόρτα
καὶ μιὰ ἐλαφίνα μ' ἔχει βυζαγμένη.
Σπίτι ἔχω τὰ βουνά, τὰ βάλτα καὶ τοὺς λόγγους.
Στὸν ἄνεμον διὰ βογγάει, σφυρίζει, οὐρλιάζει
καὶ νιαουρίζει σὰν καμμιὰ ἄγρια γάτα, τῶχω
χαρὰ μου ἐγὼ νὰ στροβιλίζω σὶν ἄερα.
Γελῶ, ἀλαλάζω ἐκεῖ ὡστε ἡ ἡχώ βουίζει
καὶ σάτυροι, νεράιδες καὶ στοιχειὰ τοῦ λόγγου
καὶ τοῦ νεροῦ διὰ ξεκαρδίζονται ἀπ' τὰ γέλια.
Εἶμαι κακὴ καὶ γρατσουνίζω καὶ σαγκάνω
διὰ θυμόσω ἄς τὸ σκεφθῆ ὅποιος μὲ πειράζει!
Μὰ κ' ἦσυχῃ ἂν μ' ἀφήσουν πὺ καλὰ δὲν εἶναι,
γιατὶ καλὴ εἶμαι καὶ κακὴ κατὰ τίς ὥρες,
πότε καλὴ, πότε κακὴ, ὅπως μοῦ μαπνίσῃ.

Μὰ ἐσένα σ' ἀγαπῶ. Δὲ θὰ σὲ γρατσουνίσω.
Θέλεις, μένω μαζί σου, μὰ καλλίτερα εἶναι
νῆρθης ἐσὺ μαζί μου, ἀπάνω σὰ βουνά μου.
Θὰ δῆς ἐκεῖ πόσο καλὰ θὰ σὲ δουλεύω.
Διαμάντια θὰ σοῦ δείξω καὶ ρουμπίνια
ποῦ σὲ παλιὰ πηγάρια βρίσκονται θαμμένα,
τοπάζια καὶ σμαράγδια καὶ ἀμειθύστους—
καὶ ὅ,τι θὰ μοῦ ζητήσῃς θὰ τὸ κάμω.
Κι ἂν εἶμαι πεισματάρη, δύστροπη, τεμπέλα
καὶ δόλια καὶ ἀνυπάκοη καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλεις—
ἐσὲ θὰ σὲ κοιτάζω πάντοτε σὰ μάτια,
τὸ στόμα πρὶν ἀνοίξῃς, καὶ θὰ λέω.
Τοῦ δάσους ἡ γιαγιά θαρρεῖ...

ΕΡΡΙΚΟΣ

Παῖδί μου!

Ποιά εἶν' αὐτὴ ἡ γιαγιά τοῦ δάσους; Πέ μου.

ΡΑΟΥΤΕΝΤΕΛΑ·Ι·Ν

'Ἡ γιαγιά τοῦ δάσους;

ΕΡΡΙΚΟΣ

Ναι!

ΡΑΟΥΤΕΝΤΕΛΑ·Ι·Ν

Δὲν τὴ γνωρίζεις;

ΕΡΡΙΚΟΣ

'Ανθρώπος εἶμαι καὶ τυφλός.

ΡΑΟΥΤΕΝΤΕΛΑ·Ι·Ν

Θὰ δῆς σὲ λίγο.

Μοῦ εἶναι δοσμένο ὅποιον φιλῶ τὰ μάτια
νὰ τοῦ τ' ἀνοίγω σ' ὅλα τοῦρανοῦ τὰ πλάτη.

ΕΡΡΙΚΟΣ

Κάμε το.

ΡΑΟΥΤΕΝΤΕΛΑ·Ι·Ν

Δὲ θὰ κινήθῃς;

ΕΡΡΙΚΟΣ

Δοκίμασέ το!

ΡΑΟΥΤΕΝΤΕΛΑ·Ι·Ν (τοῦ φιλεῖ τὰ μάτια).

Μάτια ἀνοιχθῆτε!

ΕΡΡΙΚΟΣ

Γλυκεῖά κόρη σὺ, στελεμένη

σ' ἐμὲ τὴν ὥρα τὴ στερνή: ἀνθισμένη κλώνε,
κομμένη ἀπ' τοῦ πατέρα τοῦ θεοῦ τὸ χέρι
ἀπὸ μιὰν ἀνοιξὴν ἀπύμακρη γιὰ μένα—
βλαστάρι γεννημένο ἐλεύθερο! ὦ, ἂν ἦμιον
ἐκείνος ποῦ ἄλλοτε πρῶτ' τὴν πρώτη μέρα
ξεκίνησα, μὲ τί χαρὰ θὰ σ' ἐσφιγγα σὸ στήθος.
'Ἡμιον τυφλός, τώρα τὸ φῶς μὲ πνίγει καὶ ὅλος
προσάσθημα μπαίνω σὶν κόσμῳ τὸ δικό σου.
Ναι, ὅσο, ὅσο πίνω ἀπ' τὴν ψυχὴ σου, ὦ εἰκόνα
ὅλη μυστήριον, τόσο αἰσθάνομαι πῶς βλέπω.

ΡΑΟΥΤΕΝΤΕΛΑ·Ι·Ν

Αἶ, τότε κίττα με ὅσο θέλῃς.

ΕΡΡΙΚΟΣ

Τί ὥραϊα

εἶναι τὰ ὀλόχρυσά μαλλιά σου! Ἡ ὡς ἀστράφτουν!
Μαζί σου, ὦ πλέον ἀγαπημένο ἀπ' τὰ ὄνειρά μου,
τὸ πλοῖο τοῦ Χάρωνος γιὰ μέ; θὰ γίνῃ βάρκα
βασιλικὴ ποῦ τὰ ὀλοπόρφουρα παντιά της
ἀνοίγ' ἐπίσημα πρὸς τῆς ἀγῆς τὸν ἥλιο,
πρὸς τὴν Ἀνατολή. Τὸν ἄνεμο ἀπ' τὴ δύσι
τὸν νοιόθεις; Πῶχει χόρτσισε ἀνάκουστος νὰ πνῆ;
ὦ πῶς τὰ γαλανὰ τὰ κύματα χαϊδεύει,
τὸν ἄσπρο ἀφρὸ τῆς θάλασσας τῆς μεσημβρίας—
πῶς μὲ δροσιὰ μᾶς ραίνει διαμαντένια
τὸ αἰσθάνομαι; Κ' ἐμεῖς... ἀπάνω σὰ μετὰξια
καὶ σὰ χρυσὰ γυρτοὶ μετροῦμε εὐτυχημένοι
τὸ διάστημα ποῦ μᾶς χωρίζει— ἀπὸ ποῦ: ξέρεις;
γιατὶ γνωρίζεις τὸ χλωρὸ νησί μὲ τίς σημύδες
ποῦ γέρονται γιὰ νὰ λούσουν τὰ βαρεῖα κλαδιά τους
σὸ φαινὸ τὸ κῆμα. Τὴ χαρὰ ἀκούς ὅλων
τῶν ἀνοιξιάτικων πουλιῶν ποῦ μᾶς προσμένουν...

ΡΑΟΥΤΕΝΤΕΛΑ·Ι·Ν

Ναί, τὴν ἀκούω!

ΕΡΡΙΚΟΣ

Αἰ καλὰ! ἔτοιμος εἶμαι. Ὅταν

ξυπνήσω κάποιος θὰ μοῦ πῆ: "Ἐλα μαζί μου.

"Ἐπειτα τὸ φῶς οὐεῖ. Ἐδῶ μέσα θὰ παρόση,

ἕνας ποῦ βλέπει ὡς κὶ ὁ τυφλὸς πεθαίνει.

"Ὡς τόσο σ' εἶδα—καί...

ΡΑΟΥΤΕΝΤΕΛΑ·Ι·Ν

Ἀποκοιμήσου,

δικός μου εἶσ' ὅταν ξυπνήσης.

Πόθε, μὲ τὴ δύναμί σου

νὰ τὸν γιάνω ὡς μὲ βοηθήσης.

(Κάνει σχήματα κοντὰ στὸ τζάκι, λέγουσα ταυτόχρονα).

Μαγεμένοι θησαυροὶ θέλουν νὰ βροῦν

σιτὸ φῶς, στὰ βάρη δὲ φωτίζου.

"Ἄδικα οἱ δράκοντες φωτιὰ σκορπίζουν,

σὴ δύνατὴ τὴν τέχνη ὑποχωροῦν.

Μὰ ἐμεῖς ὑπηρετοῦμε μὲ χαρὰ μὰς

τὸν ἐλευθερωτὴ μὰς ἔχομ' ἄρχοντά μὰς!

(Μὲ χειρονομία πρὸς τὸν Ἑρρίκον).

"Ἐνο, δύο, τρία: Ξαναεῶνεσαι

καὶ μὲ τὸ ξαναεῶμα ἐλευθερώνεσαι.

ΕΡΡΙΚΟΣ

Τὶ ἔπαθα; Ἀπὸ ποῖον ἔπνο ξυπνάω;

"Ἀπ' τάνοιχτό παράθυρο ποῖας ἀγῆς ἡλιος

μπαίνει τὸ χέρι μου χρυσόνοιας; Ὡ ἀθρα

πρωϊνή! Αἶ, οὐρανέ, τὸ θέλημά σου ἂν εἶναι,

ἂν αὐτὴ ἡ δύναμι ποῦ μέσα μου σαλεύει,

ἂν αὐτὴ ἡ νέα ὁρμὴ τοῦ στήθους μου ἕνα νεῦμα,

ἕνα σημεῖο εἶναι τοῦ θελήματός σου—τότε

θέλω ἂν ποτὲ μου ἀνασπῆθῶ τὰ βήματά μου

μὰ φορὰ ἀκόμα στὴ ζωὴ νὰ τὰ γυρίσω,

μὰ φορὰ ἀκόμα νὰ ποθήσω, νὰ πασχίσω,

νὰ ἐλπίσω, νὰ τολμήσω, —νὰ δημιουργήσω,

νὰ δημιουργήσω.

(ἔρχεται ἡ Μάγδα).

Σὺ εἶσαι, Μάγδα;

ΜΑΓΔΑ

Ἐξύπνησε;

ΕΡΡΙΚΟΣ

Ναί, Μάγδα, εἶσαι σύ;

ΜΑΓΔΑ (ὀλόχαρην).

Πῶς εἶσαι;

ΕΡΡΙΚΟΣ

Καλά! — "Ἄχ, καλὰ. Θὰ ζήσω. Αἰσθάνομαι: Θὰ

[ζήσω.

Τὸ αἰσθάνομαι.

ΜΑΓΔΑ (ἐξαλλῶ).

Ζῆ, ζῆ—ὦ καλὲ μου! Ἐρρῖκε! Ἐρρῖκε!

Κ. ΚΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

— Ἀῦριο βράδι θὰ γίνῃ στὴ σίλα τοῦ «Παρνασσού» πανηγυρικὴ παράσταση μὲ τὸ «Μυστικὸ τῆς Ζωῆς».

— Ὁ φιλόσοφος συγγραφέας τοῦ θὰ παραστήσῃ μπουστά στὸν κόσμο μὲ ποῖο τρόπο τὰ κατάφερε νὰ γίνῃ τόση κοινότητα στὸν τύπο γιὰ τὴς φιλοσοφικὰς ἀνοησίας του καὶ πῶς ξεμυάλισε τοὺς ἀμαυλοὺς γιαιτροὺς μὰς.

— Ἡ παράστασι θὰ πετύχῃ γιαιτὶ τὴν προστατεύουν οἱ κ.κ. Σημαντήρας, πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου, Κατσηδάκης Πρύτ. στὸ Πανεπιστήμιον, Ἀργυρόπουλος πρόεδρος τοῦ Παρνασσού, ὁ καθηγητὴς Κατσαράς, ὁ Δ. Ἀραβαντινός, ὁ Μιταυτοῆς, ὁ Δ. Γ. Ράλλης καὶ ὁ Πετρίδης ἀξιωματικὸς τοῦ Πυροβολικοῦ.

— Δὲν μπορούσαν νὰ λείψουν ἀπὸ τέττια παράστασι οἱ ἐπισημότητες, γιὰ νὰ γίνῃ ἔτσι ἐπίσημο καὶ τὸ μακάρεμα.

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξωτε-

ρικὸ φρ. χρ. 10

20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κισκία τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν Σταθμοῦ Τροχιδρόμου (Ὁφθαλμιατρεῖο), Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἐστίας» Γ. Κολάρου.

Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΟΣΟ

γιὰ τὸ συγγραφέα τοῦ «Μυστικοῦ τῆς ζωῆς» δὲν ἔχομε νὰ ποῦμε πολλὰ λόγια· τὸν ξέρετε καὶ τὸν ξέρουμε· ξέρετε κὶ ὁ ἴδιος ἀρκετὰ καλὰ τὸν ἑαυτὸ του καὶ θὰ γελᾷ κάτου ἀπὸ τὰ ἀγιστρωμένα μυστάκια του γιὰ δσα γραφήκανε καὶ γράφονται ἀκόμα στὴς φημερίδες γιὰ τὸ σοφὸ αἶμό του καὶ τὸ σοφώτερο ἔργο του, μαδές. Ξέρετε καὶ τὴς φημερίδες μὰς· ξέρετε μὲ πόση λαφροκεφαλιά δημιουργοῦνε μεγάλους ἄντρες καὶ μὲ πόση τσαχπινιά σερβίζουν μπαγατάκια φαγιὰ στὸ κοινό, ὅταν τοὺς λείπουν «ἐλίκαυρα», ποῦ τὰ λένε, θέματα νὰ γιομίσουν τὴς κολῶνες τοὺς. Συγγραφέας λοιπὸν καὶ φημερίδες παραμερίζουνε στὸ ἀριστερό, ἀφοῦ καὶ γιὰ νὰ δνὸ σοβαρὴ κουβέντα δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ.

Μένουν τώρα στὴ σκηνὴ ἀπάνου οἱ ἐπιστήμονες, δσοι ἀδιάντροπα ρεκλαμάρανε μὴ ἀνοησία—γιὰ νὰ μὴν τὴν ποῦμε «μπαγαλοντιά»—δσοι ρεζιλέφανε δηλ. τὸ ἐπάγγελμά τους καὶ τοὺς τίτλους τοὺς γιὰ νὰ καθίσουνε στὸ σβέγκο τοῦ κοσμάκη ἕνα σαλιμπάγκο ποῦ βγήκε μέσα στὸν εἰκοστὸ αἰῶνα νὰ φωνάξῃ πῶς λύνει γιαιτρικὰ ζητήματα δίχως νάνα γιαιτροὺς καὶ βλέπει τί γίνεταί στὸν πλανήτη Ἄρη δίχως νὰ ζυγώσει κανοκιάλι στὸ μάτι του.

"Ἄ δὲν μπαίνανε στὴ μέση οἱ γιαιτροὶ—ὁ ἕνας καθηγητὴς, ὁ ἄλλος ὑφηγητὴς, ὁ τρίτος εἰδικὸς νευρολόγος, ὁ τέταρτος γενικὸς... τσαρλατανολόγος, ὁ πέμτος... δὲν ξέρουμε κ' ἐμεῖς τί, —τὸ Κουρούπεω φιλοσοφικὸ κατασκεῦασμα θὰ περνοῦσε γιὰ συνηθισμένο δημοσιογραφικὸ ἀνάγνωσμα, ἕνα εἶδος «Μαρία Πενταγιώτισσα» ἢ «κατορθώματα Μουρούζη», κὶ ὁ κοσμάκης θὰ γελούσε μ' αὐτὸ ἢ θάκλαιγε... τὴν πεντάρα ποῦ ἄδικα θάδινε νάγοράσει τὴ φημερίδα ποῦ θὰν τὸ δημοσίευε. Μὰ, βλέπετε, καταπιαστήκανε τὴ δουλιὰ οἱ γιαιτροὶ καὶ τὸ πρᾶμ' ἀλλάζει ὄψη ἀπὸ ἀνούσιο ἀνάγνωσμα μεταμορφώνεταί σὲ ἀδιάντροπη τσαρλατανιά τοῦ χειρότερου εἶδους, ἕνα εἶδος δόκανο ποῦ στήνεταί στὸν κοσμάκη,

ἀφοῦ ὄλ' οἱ νιοτόροι κλείσανε τὰ σοβαρὰ τᾶξθρα τοὺς μὲ τὴ ροικέτα πῶς πρέπει νὰ βρεθεῖ ἕνας ἡλίθιος Μαικήρας νὰ ποιηθεῖ τὸν καινούριο αὐτὸ Ὁράτιο τῆς... δημοσιογραφίας νὰ τυπώσει τὸ ἔργο του... γιὰ νὰ δοξάσει τὴν πατρίδα!

Ξέρουμε γιαιτὶ μιλήσανε οἱ γιαιτροὶ. Μιλήσανε ἀπὸ ρεκλαμομανία κὶ ἀπὸ φημεριδογραφοφοβία (δνὸ καινούριες ἐκδήλωσες τοῦ ἐκφυλισμοῦ ποῦ θὰ μὰς τὴς περιγράφει δίχως ἄλλο καμὰ μέρα ὁ φίλιτατος νευρολόγος κ. Μιταντοῆς) καὶ μιλήσανε ἔτσι μόνον καὶ μόνον γιαιτὶ ὁ συγγραφέας τοῦ «Μυστικοῦ τῆς Ζωῆς καὶ τῆς ρεκλάμας» εἶναι δημοσιογράφος κ' ἔχει ἀπλωμένες τὴς ἀρίδες του σὲ πέντε ἔξη Ἀθηναίικες φημερίδες. Ἄν ὁ συγγραφέας ἔκανε ἄλλη δουλιὰ—ἂν εἶτανε τσαγκάρης, νὰ ποῦμε—, πρῶτοι πρῶτοι οἱ γιαιτροὶ ποῦ τονὲ ρεκλαμάρανε θὰν τονὲ στέλιανε νὰ κάνει συντροφιὰ τοῦ καιμένου τοῦ Δέσφου ποῦ ἀνακάλυψε τὸ μυστικὸ νὰ γιαιτρεῖ τοὺς κάλους. Νὰ χαίρονται καὶ νὰ μὰς βγνομνοῦνε οἱ νιοτόροι μὰς ποῦ τόσο ἀπαλὰ κροῖνομε τὸ βαρὸ φέρεσμά τους. Ἄ δὲν τὸ εἶχαμε σ' ἀρρώστεια τοὺς ψυχικὴ, θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε, μ' ὄλο μὰς τὸ δίκιο, πῶς συγγραφέας καὶ γιαιτροὶ ἔχουν κάνει κάττια μυστικὴ εἰταιρία μὲ σκοπὸ νάνακαλύψουν τὸν ἡλίθιο Μαικήρα ποῦ θάκροβόλησει τὴς ἀδιάντροπες ρεκλάμας τοὺς.

Ἄλλη ξήγησι δὲ χωρεῖ. Ὅτε ὁ κ. Δημητρακόκλι. εἶναι τόσο μωρὸς νὰ πιστεύῃ δσα γράφει κὶ δσα τοῦ γράφουνε, οὔτε οἱ γιαιτροὶ μὰς τόσο ἀστοιχείωτοι νάναγνωρίζουνε γιὰ συνάδεσφό τοὺς ἐκείνον ποῦκανε τὴν τρομερὴ ἀνατομικὴ ἀνακάλυψη πῶς ὁ «διφυλὸς εἶναι ἢ κορυφὴ τοῦ στομάχου». Εἶναι τόσο ξυπνοὶ ὄλοι τοὺς, καὶ γι' αὐτὸ δὰ βαλδήκανε νάποκοιτιάνουνε τὸν κόσμο.

Ο ΘΕΟΤΟΚΗΣ

μὰς τὰ εἶπε παστρικὰ καὶ ξάστερα στὴ Βουλὴ ἢ θᾶχομε στρατὸ ἢ δὲ θᾶχομε. Σήμερα βέβαια δὲν ἔχομε. Μὰ γιὰ νᾶχομε ὕστερ' ἀπὸ μερικὰ χρόνια. πρέπει γιὰ μερικὰ χρόνια νὰ μὴν ἔχομε αὐτὸ πούχομε σήμερα καὶ τὸ λέμε στρατὸ.

Ἀληθινὰ καὶ τίμια λόγια—δὲν τὸ κρύβουμε, κὶ ἄς φωνάξανε οἱ ἀντιπολιτευόμενοι πῶς αὐτὸ ποῦ ζητᾷ ἢ Κυβέρνησι δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ ἀφοπλισμὸς τοῦ Κράτους. Παραδέχονται δηλ. οἱ ἀντιπολιτευόμενοι πῶς σήμερα εἶναι ὀπλισμένο τὸ Κράτος. Τὸ λένε μοναχά, μὰ δὲν πιστεύουμε καὶ νᾶν τὸ παραδέχονται. Εἶναι πᾶς καιρὸς νὰ πάψουμε νὰ λέμε ὅ,τι δὲν πιστεύουμε, γιαιτὶ μὲ τὸ νὰ λέμε καὶ νὰ παραλέμε πῶς ἔχομε στρατὸ, πάθαμε τὸ ματικαραλλίον τοῦ 97 καὶ δὲν ἀξίζει νὰ πάθομε κὶ ἄλλο τίτιο ἀργότερα.

Τ' ἀγὰ βᾶφουναί μὲ μπιγιά κὶ ὁ στρατὸς γίνεταί μὲ παράδες. Νὰ παρακαλέμε μοναχά, ἄμα βρεθοῦν οἱ παράδες, νὰ βρεθοῦν κ' οἱ ἀθῶποι ποῦ θᾶχουν τὴ δύναμη καὶ τὴν ὄρεξιν νὰ δουλέψουν τίμια καὶ νᾶν τονὲ φτειάζουνε.

Αὐτὸ ταιριάζει νὰ πῆ κανεὶς ὕστερ' ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Θεοτόκη, καὶ τίποτ' ἄλλο.

ΚΑΛΑ

κὶ ἄγια τὰ βρίσκουν ὄλοι τὰ καινούρια Κυρβενητικὰ νομοσχέδια, ἄλλὰ...—βλέπετε αὐτὸς ὁ διάλογος ὁ ἀλλὰ ἐμποδίζει πάντα νὰ γίνῃ τίποτα καλὸ στὸν τόπο μὰς—ἀλλὰ, ποῦ λέτε, «προσποροῦν εἰς τὰ ἴδια συμφέροντα πολλῶν βουλευτῶν».

Καταλάβατε τί τρέχει; Ὁ βουλευτὴς στέλινεταί στὴ Βουλὴ νὰ κοιτάξῃ τὰ συμφέροντά του, κὶ ὅταν τύχῃ τὰ συμφέροντα τοῦ κ. βουλευτῆ, νὰ μὴ συφω-